

The background image is a photograph of a car driving away on a two-lane road towards a sunset. The sky is filled with orange and yellow clouds, and the sun is low on the horizon. The road is dark, and the car's taillights are visible. The title 'Passageraren' is written in a white serif font, centered over the image. Two thin white horizontal lines are positioned above and below the title.

Passageraren

KRISTINA SUOMELA BJÖRKLUND

Passageraren

Kristína Suomela Björklund

Där stod den, Pärlan. Jag minns det som om det var igår, fast det är över femton år sedan. Den blå metallicfärgen hade glänst i solskenet när jag packade bilen för att resa genom Sverige. Jag skulle resa själv. Mamma hade oroligt svansat efter mig och varnat för allt som kunde hända.

”Du får inte plocka upp liftare, det vet du väl? Lova mig det. Inte ens om det är en kvinna.” Jag hade nickat och svarat att jag visste det.

Nu stod den i mormor och morfars gamla lada. Efter min resa hade bilen börjat krångla och morfar hade lovat att laga den. Men han hann inte det.

Långsamt gick jag runt bilen och smekte den dammiga motorhuven och lät tankarna fly tillbaka till resan.

Jag hade kört iväg tidigt. Mitt då långa hår hade jag satt upp i en slarvig knut på huvudet. Klädd i ett linne, lagom slitna jeans-short och mina älskade sneakers på fötterna hade jag hastigt gett mamma och pappa en kram innan jag åkte iväg. Med mammas förmanande ord ringande i öronen körde jag iväg och jublade högt för mig själv. Jag hade laddat upp med många CD skivor och vred upp volymen medan jag lämnade mina hemkvarter. Det var underbart, själv och en hel sommar bara för mig.

Mitt första stopp var Göteborg. Längs motorvägen stod en del liftare vid utfarterna men trots att det lockade att trotsa mamma så stannade jag inte för dem. Man visste ju faktiskt inte vilka skumma typer det kunde vara.

I Göteborg letade jag upp en camping nära Liseberg och slog upp mitt lilla tvåmanstält. Campingen var full med personer i min ålder och jag såg fram emot att prata med några av dem senare. Först behövde jag handla lite mat.

När jag kom tillbaka till campingen doftade det redan från flera grillar och gasolkök. Jag tog fram den lilla kolgrillen jag hade med mig och tände den. Medan jag höll på kom en kille fram till mig och frågade om jag inte ville vara med dem. De skulle äta och sen gå till Liseberg tillsammans. Jag bar över grillen till dem och blev genast bjuden på öl.

Under mycket skratt och prat begav vi oss mot Liseberg efter ett par timmar. Semestern kunde inte börja bättre! Killen som frågat om jag ville vara med dem, höll sig hela tiden nära mig och jag insåg snart att han ville vara mer än vän. Men det var inte det jag vill ha utav semestern så efter ett par timmar lämnade jag gänget och gick ensam tillbaka till campingen.

Nästa morgon vaknade jag tidigt av de ljud som lätt uppstår på en camping. Tältdragkedjor som drogs upp och ner. Dörrar till husvagnar som öppnas och någon som slamrar med sitt gasolkök för att koka te eller kaffe.

Efter en snabb frukost, bestående av yoghurt och bröd, packade jag ihop och fortsatte min resa mot Stockholm. Med skratten och samtalen från gårdagskvällen i minnet hoppades jag på en lika trevlig kväll i Stockholm. Men det blev det inte.

När jag närmade mig Stockholm hamnade jag i köer och förbannade mig själv för att jag inte tänkt på rusningstrafiken. Dessutom började det att regna och när jag väl hittade campingen forsade regnet som en takdusch från himlen och blixtrar korsade varandra.

Tältet satte jag upp i rekordfart och tillbringade sen resten av kvällen där med en bok, lite bröd som jag hade kvar och frukt. Det blev inget besök på Gröna Lund som det var tänkt. Kanske kunde jag göra det på hemvägen om tiden räckte till.

Nästa morgon fortsatte regnet så jag såg ingen anledning att stanna kvar i huvudstaden. Mitt mål var ändå att komma så långt upp som möjligt i Sverige. Efter att ha fått ihop det blöta tältet lämnade jag Stockholm bakom mig och försökte få upp humöret med hög musik men efter flera timmar kändes även det tråkigt. Jag saknade någon att prata med efter över ett dygn utan samtal med någon. Därför gjorde jag nog det som mamma varnat mig för, jag tog upp en liftare.

Jag hade stannat vid en bensinmack för att tanka och insåg att jag var väldigt hungrig. Det fanns en restaurang vid macken så jag gick dit och beställde en stor hamburgare och pommes frites. Medan jag satt och åt hörde jag en mörk stämma som frågade om det var någon som kunde ta med en passagerare mot Kiruna. Jag såg upp och la märke till en man med mörkt, kort och lockigt hår som var på väg åt mitt håll. Hans ansikte sprack upp i ett brett leende när han såg på mig och jag trodde att hjärtat skulle hoppa ur bröstet.

”Hej. Jag behöver skjuts mot Kiruna, är du på väg norrut?” frågade han.

Det gick att ana en lätt norrlandsdialekt. Jag blev torr i munnen och kunde inte slita blicken från hans mörka ögon.

”Hallå, hörde du mig?”

Jag harklade mig och såg ner i tallriken.

”Ja, förlåt, jag satte något i halsen”, sa jag och insåg hur dumt det lät i samma stund som orden kom ur min mun.

”Är du på väg norrut då?” Han satte sig mittemot mig och tog några pommes frites från min tallrik.

”Vad gör du?” frågade jag men samtidigt kändes det inte alls fel att han tog pommes från min tallrik. ”Ja, jag ska norrut. Du kan få åka med. Men köp din egen mat näst gång.”

Mannen skrattade. Han kunde kanske vara några år äldre än mig.

”Perfekt. När åker vi?”

”Jag vill gärna äta upp min mat först. Förresten vill jag åtminstone veta vad du heter innan du sätter dig i min bil.”

”Nico. Vad heter du?”

”Sandra”, svarade jag och bet i min hamburgare.

Nico stirrade på den som om han inte hade sett mat på flera dagar.

”Vill du ha hälften?”

”Om du inte misstycker, ja gärna.”

Jag skar bort hälften av hamburgaren och räckte över den till honom. När våra fingrar möttes gick det som en stöt genom hela min kropp. Förskräckt drog jag tillbaka handen och ägnade mig åt min mat för att slippa se in i hans fantastiska ögon. Långsamt började jag ångra att jag sagt ja. Jag kände mig helt knäsvag och hur skulle jag kunna köra när benen var som gelé och hjärtat pickade som en hackspett i bröstet?

Maten var uppäten och jag reste mig med brickan i händerna.

”Kommer du eller måste jag bjuda på kaffe också?” frågade jag och såg mot honom. Han flinade och reste sig.

”Nej, kaffet här kan man bara använda till att spå i så det står jag gärna över.”

När vi kom ut till bilen lät jag honom slänga in sin lilla väska i baksätet.

”Är det allt du har med dig? Har du rymt hemifrån?”

Blicken jag fick av honom var underlig, som om jag kommit på honom med något olovligt, men sen glittrade ögonen igen och han skrattade.

”Nja, jag gillar att resa med lite packning. Det är lättare så om man måste gå längre sträckor.”

Vi satte oss och snart var vi ute på motorvägen igen. Nico letade bland mina CD skivor och hummade ibland nöjt.

”Du har bra musiksmak.”

”Tack. Välj vilken skiva du vill höra.”

Nico tog Best of Bryan Adams och snart ekade *Summer of 69* i högtalarna. Han spelade luftgitarr till och sjöng för full hals. Jag kunde inte låta bli att skratta. Vad var det för människa jag fått som passagerare?

”Så varför är du ute och åker alldeles ensam. Har du kanske rymt hemifrån?” frågade Nico när låten var slut. Han vred ner volymen en aning så jag kunde svara.

”Jag ville bort ett tag bara.”

”Från vad?”

”Tja, från mamma och pappa, från jobbet, vännerna och Malmö.”

”Varför det?”

”För att ... för att jag kände för det”.

”Men är dina föräldrar elaka mot dig, eller chefen? Har du bråkat med bästa väninnan?”

”Det var värst vad du är frågvis!” Jag blängde på honom och fick ett bländande leende till svar. ”Du själv då, varför är du ute och liftar?”

”Du svarade inte på min fråga”, sa Nico och blängde tillbaka.

”För du inte har med det att göra.”

”Samma här. Du har inte med det att göra varför jag är ute och liftar.”

Den trevliga stämningen var som bortblåst.

Under nästan en timma sa ingen utav oss något och tystnaden blev outhärdlig.

”Jag ville vara för mig själv, trodde att jag skulle må bra av det. Livet är så fullt av måsten, möten, jobb, räkningar och så. Därför är jag ute och reser ensam”, sa jag för att bryta tystnaden med hopp om att återfå den trevliga stämningen.

”Men varför tar du då upp en liftare om du ville vara ensam?”

”Åh! Du är omöjlig att prata med.” Nu var jag irriterad på honom och vägrade säga ett ord till förrän det var nödvändigt.

Glada Hudik stod det på en skylt. Jag kände mig inte alls glad längre men hade bestämt mig för att hitta en camping vid Bottenhavet. Rätt snart dök det upp skyltar för en camping så jag svängde in mot den.

”Jag tänker campa här.”

Nico nickade.

Jag betalade vid infarten och körde mot anvisad tältplats. Under tystnad tog jag fram tältet medan Nico tog sin väska från baksätet.

”När vill du åka imorgon?” frågade han och slängde väskan över axeln.

”Tidigt. Kanske klockan åtta?”

Han nickade igen och gick iväg. Jag såg efter honom och kände mig både frustrerad, ledsen och irriterad. Vem trodde han att han var? Hade jag sagt att han skulle få åka vidare med mig? Nåja, om han inte var här imorgon vid den tiden tänkte jag åka vidare utan honom.

När jag satt upp tältet bytte jag om till baddräkt, tog mitt badlakan och en bok och gick bort till badplatsen. Stranden var full med folk, mest familjer. Barn sprang skrikande runt och kastade boll eller frisbee, några byggde sandslott eller lekte i strandkanten. Ett gäng ungdomar spelade hög musik. Inte precis rogivande men bättre än att sitta ensam vid tältet.

Jag la mig ner på handduken och började läsa men koncentrationen fanns inte där. Jag tänkte på Nico, på varför jag egentligen reste ensam när jag tydligen inte tyckte om att vara ensam och varför jag överhuvudtaget gjorde den här resan. Det var Nicos fel, han hade fått mig att börja tvivla. Förargad la jag ifrån mig boken och tog ett dopp. Vattnet var svalt och skönt.

Efter en simtur kände jag mig bättre till mods och kunde koncentrera mig på boken ett tag. När det började kurra i magen gick jag tillbaka till tältet och bestämde mig för att besöka campingens restaurang. Där var det nästan fullt och jag hade tur som fick ett litet bord för två med fin utsikt över vattnet. Jag beställde grillad kyckling och sallad och en stor stark. Mina ögon sökte över gästerna. Kanske Nico var här?

”Är det ledigt här eller väntar du på någon?” En skrovlig stämman fick mig att hoppa till. Bredvid mig stod en gammal herre med ett glas vin i handen och en käpp i den andra.

”Det är ledigt.”

Han satte sig och lite av vinet skvimpade ut när han ställde ner det på bordet med darrig hand.

”Ojdå, så klumpig jag är. Det är inte lätt att bli gammal och skakig”, sa mannen och torkade upp vinet med en av mina servetter. Min öl serverades och mannen höjde sitt vinglas i en skål mot mig. Jag skålade tillbaka och tog en stor klunk av den iskalla drycken.

”Vad gör en söt ung kvinna som du alldeles ensam här? Du sökte efter någon, har pojkvännen försvunnit?” frågade mannen och skrockade.

Varför är alla så frågvisa? Kan människor inte lämna mig ifred?

Mannen log och jag skämdes för mina tankar. Han var säkert bara sällskapssjuk och kanske ensam.

”Jag reser ensam för att jag ville vara för mig själv ett par veckor”, sa jag.

”Alla ska finna sig själva nu för tiden. Vad är det för fel på att ha sällskap?”

Jag visste inte om frågan var riktad till mig eller om farbrorn mera frågade sig själv. Han log och tog en ny klunk av vinet.

Min mat kom och snart fick även farbrorn sin. Han frågade inget mera utan verkade njuta av maten precis som jag. Men efter ett tag bröt han tystnaden.

”Jag var som du. Ville klara mig själv, resa ensam och se världen, men insåg snart att det var tråkigt utan sällskap. För vem ska man dela minnena av resan med om man inte har upplevt den med någon?” Han såg på mig över glasögonbågarna och torkade sig om munnen med servetten. En rap slapp ur hans mun.

”Ursäkta”, sa han och harklade sig.

”Igen fara”, sa jag och log. ”Kanske du har rätt. Jag trodde att det skulle vara skönt att vara själv, men efter ett par dagar kände jag mig nästan galen om jag inte fick prata med någon.”

Farbrorn skrattade.

”Så är det. Vi är inte gjorda för ensamhet.”

”Men varför är du här själv då?” Frågan slank ur mig innan jag hann tänka.

”Bra fråga. Jo, jag tycker om att gå hit och äta ibland, se på folk, kanske prata med någon om jag har sällskap vid bordet. Jag behöver det för min fru talar inte längre. Hon ligger i sin säng på hemmet. Jag tänker inte lämna hennes sida förrän hon lämnar jordelivet. Men lite variation unnar jag mig genom att äta middag här ibland.”

Farbrorn viftade på en kypare för att få betala. Jag visste inte vad jag skulle säga och kände en klump i halsen efter det han sagt.

Han betalade och reste sig på darrande ben.

”Tack för trevligt sällskap och jag hoppas du finner den du söker.”

Jag nickade till avsked och såg efter honom när han långsamt gick genom restaurangen. De som jobbade där verkade känna honom väl för de klappade om honom när han gick förbi. Jag log för mig själv. Det var en klok gubbe det där.

Nästa morgon vaknade jag av ett barn som skrek. Klockan var nästan halv åtta så jag snabbade mig att packa ihop. När jag höll på att stoppa in tältet i sin påse hörde jag steg som närmade sig.

”God morgon. Jag köpte lite bröd och kaffe till oss. Hoppas du inte har ätit frukost.”

Nico. Han höll upp en påse som gav ifrån sig en doft av färskt bröd.

”Tack. Jag har inte ätit frukost ännu.”

”Vill du ha hjälp med tältet?”

”Nej, jag klara mig själv”, sa jag och fick till sist in tältet och kunde dra igen påsen.

Nico väntade visslande vid bilen och kastade raskt in sin väska i baksätet när jag låste upp bilen.

Medan vi åkte vidare norrut åt vi frukosten, fortfarande utan att prata med varandra. Just som jag tänkte säga något hann han före.

”Förlåt”, sa han.

”För vad då?”

”För att jag frågade så mycket och var lite dum. Det var inte meningen. Men jag kunde inte låta bli.”

”Varför det?”

”För att du är söt när du blir sur och du kan ge svar på tal. Det gillar jag.”

Nu visste jag inte om jag skulle bli sur igen eller låta det vara. Om jag blev sur skulle han få som han ville och det tänkte jag inte låta ske. Så jag log mot honom och nickade.

”Jag förlåter dig, men du har rätt. Jag kan inte vara själv utan att prata med någon på flera dagar. Det är rent ut sagt skittråkigt. Därför sa jag ja till att du fick åka med.”

”Så det var inte på grund av min otroliga charm då?”

Jag såg hastigt på honom och ville säga något men insåg snart att han bara retades. Men han hade ju rätt i det också. Naturligtvis hade jag låtit mig charmas av honom.

”Men svara du. Varför är du ute och liftar?”

Nico suckade och såg ut genom rutan. Ett tag trodde jag inte att han skulle svara.

”Jag rymde hemifrån, när jag var sexton år. Min pappa söp och var elak mot mamma så jag gav henne ett ultimatum. Antingen lämnar hon honom eller så flyttar jag.” Han vände sig mot mig igen.

”Men klarade hon sig utan dig?”

”Hon är vuxen och kan ta ansvar för sig själv. Jag drog, fick nog av farsan. Han hade kunnat söka hjälp eller flytta tillbaka till Italien. Grejen är den att han inte fixade klimatet där uppe. Han förälskade sig i mamma när hon var i Italien på semester som ung och följde med henne till Sverige, till Kiruna. Det var ju nästan självklart att det skulle bli fel.”

”Fick han inget jobb i Sverige?”

”Han behövde inte jobba. Rik som ett troll var han.”

”Var?”

”Ja, han dog för ett par veckor sedan och nu behöver mamma hjälp med försäljning av huset och alla andra fastigheter.”

”Men ...” Jag tänkte fråga varför han då reser som om han vore utan pengar men han förekom mig.

”Jag ville inte ha det levnadssättet som de. Inte jobba för sitt uppehälle utan bara leva i lyx. Jag fick allt jag ville ha, men jag behöver det inte. Därför har jag valt att leva spartanskt, resa billigt och bara köpa mig det som är absolut nödvändigt.” Nico la sin hand på min arm. ”Det var det du tänkte fråga om eller hur?”

Jag nickade och kände hur det hettade i ansiktet. Själv hade jag gärna velat leva så.

”Det kanske är svårt att förstå. De flesta skulle ju vilja leva så. Kanske jag klarar av att inte leva så spartanskt för att jag vet att det finns där, pengarna, om jag skulle behöva.”

”Ja, kanske du har rätt. Och ja, jag skulle gärna vilja leva i lite lyx, det tänker jag inte sticka under stol med.”

”Tack för att du är ärlig”, sa Nico och satte på bilstereon. Samma skiva var kvar i spelaren och snart spelade Nico luftgitarr igen och jag sjöng med i låtarna. Nu kände jag mig fri, fantastisk och lycklig.

Vi stannade och åt lunch i Umeå.

”Här finns ett gitarmuseum. Ska vi besöka det?” frågade Nico med munnen full av pasta.

”Om du vill. Spelar du gitarr?”

”Jag gjorde det men slutade när jag stack hemifrån. Tyvärr.”

”Men du kan väl börja igen?”

”Kanske det. Kan du kolla upp adressen på telefonen?”

Det var bara tio minuter promenadavstånd till museet från restaurangen där vi var så vi lämnade bilen på parkeringsplatsen och gick dit.

Nico blev som uppslukad av gitarrerna och dess historia. Han lyssnade på gitarrsolon och spelade luftgitarr medan jag betraktade honom och njöt av musiken. Aldrig hade jag mött en person som Nico. Han fick hela min kropp att reagera utan förvarning och jag hade svårt att motstå längtan att få röra vid honom. Jag hade förälskat mig i min passagerare.

Efter museet letade vi upp en camping.

”Var sov du igår natt?” frågade jag medan Nico hjälpte mig att sätta upp tältet.

”I parken, på en bänk.”

”Du ska då verkligen överdriva. Tältet har plats för två, du får gärna sova här.”

”Säkert? Men jag har bara en sovsäck, ingen madrass.”

”Min luftmadrass täcker hela golvet, du får ligga på den.”

Nico log och strök mig över armen.

”Tack Sandra, jag uppskattar verkligen ditt sällskap.”

”Detsamma”, sa jag och önskade att han aldrig skulle ta bort sin hand från min arm.

Något hände där, luften blev elektrisk och jag såg in i hans ögon som var lätt att drunkna i. Men så tog han bort handen och började plocka med grillen.

”Vi behöver grillkol. Jag går bort till campingbutiken för att se om de har något.”

Han försvann utan att se på mig.

Jag plockade fram det vi handlat i en liten affär innan campingen. Grillkorv, potatissallad och dricka. Till efterrätt hade Nico köpt en påse chips.

Snart kom Nico tillbaka med en påse grillkol och en stort leende.

”Jag vet vad vi ska göra ikväll, Sandra. De har spökvandringar!”

”Nej, det låter läskigt tycker jag.”

”Är du rädd för spöken?”

”Rädd och rädd, jag är inte så förtjust i spökhistorier och skräckfilmer.”

”Om jag lovar att hålla dig i handen hela tiden?” Nico såg så uppspelt ut att jag hade svårt att hålla mig för skratt. ”Snälla.”

”Ja, om du lovar”, sa jag och kände hur hjärtat slog ett extra slag vid tanken på att få hålla Nico i handen.

Spökvandringen minns jag inte så mycket av. Jag minns bara Nicos varma hand i min och hur han kramade min hand ibland. Inte heller vet jag hur lång tid vandringen tog eller vad guiden berättade, men Nico verkade överlycklig.

Efter turen gick vi till en bar vid vattnet och drack några öl så vi blev lagom fnissiga och när vi gick tillbaka till campingen höll han min hand igen.

Tillbaka i tältet hade jag svårt att somna. Nico låg tyst bakom mig och jag trodde att han hade somnat men det hade han inte.

”Kan du inte sova?” frågade han. ”Tänker du på spökhistorierna?”

Fastän jag visste, att han visste att jag inte gjorde det svarade jag ja.

”Tror du det går bättre om jag håller om dig?” frågade han.

”Förmodligen”, sa jag.

Han flyttade sig närmare mig och drog ner dragkedjan i min sovsäck.

”Vi kan använda sovsäckarna som täcken istället så blir det inte så varmt”, sa han och la sig bakom min rygg med armen om mig.

Jag kunde inte somna då heller men jag var lycklig.

Trött efter bara ett par timmars sömn vaknade jag och sträckte på mig. Nico var inte kvar i tältet. Rädd att han försvunnit öppnade jag tältet och kikade ut.

”God morgon sömntuta. Frukosten är klar.” Nico hade köpt bröd igen och smör och ost.

”God morgon. Varför väckte du mig inte?”

”Varför stressa? Du har inte bråttom, jag har inte bråttom. Kom nu, teet är färdigt.”

Under frukosten pratade Nico på om allt möjligt som om gårdagen och natten aldrig hade hänt.

”Vad är ditt mål Sandra? Hur långt upp ska du köra?”

”Så långt jag hinner. Jag har ju tid på mig, så kanske jag kommer ända upp till Abisko.”

”Där är det fint. Vi åkte ofta dit med skolan på klassresor.”

”Vill du stanna en dag till i Umeå eller ska vi åka vidare?”

”Jag tänkte nog åka lite inåt landet ett tag, men först efter Skellefteå. På hemvägen tänkte jag ta kustvägen tillbaka via Luleå och Piteå.”

I bilen igen lyssnade vi på musik och pratade inte så mycket. Jag tänkte på att Nico hade berättat mycket om sig själv under gårdagen och att det alltid var så lätt att prata med honom. Det var även lätt att bara sitta tyst tillsammans med honom. Men jag visste fortfarande inte hur gammal han var.

”Hur länge sen är det du träffade din mamma?” frågade jag.

Nico sänkte musiken en aning innan han svarade.

”Jag har inte varit i Kiruna på åtta år.”

Han var alltså bara två år äldre än mig. Jag log för mig själv.

”Vad ler du åt?”

”Livet”, svarade jag och blinkade åt honom.

På den korta vägen mot Skellefteå stannade vi vid en liten sjö och badade. Vi åt lunch där och låg en stund i solen.

Jag somnade till och med och vaknade av att Nico smekte min rygg.

”Vänd på dig annars bränner du dig”, sa han och puttade lite på mig.

”Tack. Men jag tror jag tar ett dopp istället.”

Jag reste mig och sprang ut i vattnet. Några barnfamiljer hade kommit till sjön så vi var inte ensamma längre. Men det gjorde inget, livet kunde knappt vara bättre. Jag var på resa med en fantastisk man, vi tog dagen som den kom och tänkte inte så mycket på morgondagen. Inte jag i alla fall.

Vi stannade vi den lilla sjön tills det blev kväll och himlen började mulna misstänksamt. Vi hann precis sätta oss i bilen innan himlen öppnade sig och regnet vräkte ner. Innan vi letade upp en camping åkte vi till en hamburgerbar och åt oss mätta för vi hade inte ätit speciellt mycket på hela dagen.

”Vi kan inte sova i tältet i det här vädret. För det första blir det svårt att sätta upp tältet”, sa Nico och såg ut på ovädret. Till råga på allt hade det började storma också.

”Ska vi ta in på motell?” frågade jag och slickade fingrarna rena från salt och fett.

”Ja, det får nog bli så. Det finns ett inte så långt härifrån.”

Vi sprang ut till bilen och hann bli helt genomvåta trots den korta sträckan. Vi körde ut på motorvägen igen och snart såg vi skyltar som visade mot motellet. Inte direkt ett trevligt ställe men det kunde varit värre.

Vi hade tur och fick ett av de sista rummen de hade. När vi rusade tillbaka till bilen för att hämta våra väskor började Nico att sjunga på *I'm singing in the rain* och dansade runt. Jag skrattade och sjöng med, våtare kunde vi ju inte bli.

Medan vi rusade mot motellet och vårt rum skrattade vi högt. Väl inne slängde vi flämtande väskorna på golvet och drog av oss de våta skorna. Nico såg på mig och drog bort en hårslinga från mitt ansikte. Sen kysste han mig. Hårt, krävande, och jag kysste honom lika hårt tillbaka.

Medan vi slet av varandra de våta kläderna rörde vi oss mot sängen och rasade sen ner på den, Nico ovanpå mig. Han såg mig i ögonen.

”Sandra, jag är så glad att jag träffat dig”, sa han och kysste mig sen ömt.

Den natten älskade vi flera gånger tills vi utmattade somnade mellan de skrynkliga lakanen som blivit fuktiga av våra regnvåta kroppar.

Nästa morgon vaknade jag och kände genast att jag var ensam. Trots att jag inte förväntade mig något svar ropade jag på honom.

”Nico!”

På hans kudde låg en lapp.

Tack för allt / Nico

Bara de orden, inte mer. Jag ville skrika rakt ut. Det gjorde ont, jag saknade honom, han hade blivit en del av mig, en del av min resa. Men han skulle till Kiruna och jag hade sagt att jag skulle åka åt ett annat håll. Så dum jag varit. Trott att han skulle följa med mig istället för att fortsätta till Kiruna, att jag var värd det.

Sakta plockade jag ihop mina våta kläder och letade upp nya ur väskan. Nico hade glömt sin T-shirt på golvet. Jag tog upp den och drog in hans doft. Tårarna svämmade över. Den fick följa med i klädhögen som jag på något vis skulle få torr.

Jag körde till Jokkmokk via Älvsbyn. Campade ute i ödemarken vid en bäck och försökte njuta av den vackra naturen. Sen fortsatte jag mot Kvikkjokk och därefter till Sareks nationalpark där jag vandrade i nästan en vecka, tältade ensam eller ibland med andra vandrare för att få lite sällskap. Det var otroligt vackert men jag kunde inte njuta fullt ut. Jag saknade Nico och ville dela det här med honom.

Efter Sarek åkte jag till Kiruna och gick runt på gatorna med hopp om att se Nico, jag till och med frågade folk om de kände till en rik italienare som just gått bort. Men de skakade bara på huvudet och skyndade sen snabbt bort från mig som om jag vore galen.

Nedslagen körde jag söderut igen via Boden, Luleå och Kalix. Vägen var otroligt vacker och jag stannade vid några havscampingar.

Framme i Skellefteå igen checkade jag in på den campingen jag hade tänkt när jag åkte uppåt. Solen lyste och det var eldningsförbud så jag bestämde mig för att äta på campingens restaurang. Nu var jag trött på konserver och grillad korv. Ikväll skulle det bli en biff med potatis och sås.

Det var inte mer än halvfullt på restaurangen och på uteserveringen fanns det gott om plats. Min mat kom in och jag åt glupskt.

Någonting fick mig att sluta tugga och se upp. En röst. Någon som frågade om han fick åka med söderut. Nico!

Han kom mot mig, lite osäkert först, men sen sprack ansiktet upp i ett av hans underbara leenden. Jag reste mig hastigt och lät honom sluta mig i sin famn.

”Nå får jag åka med dig söderut, har du plats i bilen?” frågade han.

Jag kysste honom och skrattade.

”Klart att du får.”

Med en suck gick jag tillbaka runt bilen och sparkade på ett av däcken som var platt. Den bilen skulle nog aldrig rulla mera.

”Sandra älskling, kommer du. Pärlan får du nog lämna till skroten även om den bär med sig några av våra bästa minnen.”

Nico kom in i garaget och la armen om mina axlar.

”Ja, snart behöver vi i alla fall en bil med nog plats för barnstolar och barnvagn”, sa jag och Nico smekte min stora mage.